

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A fejérmegyei gazdasági-egylet, községi jegyzők, iskolatanács és a tanítók egyletének közlönye.

Megjelen minden vasárnap.

A lap ára

házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petítor: Megrendelőinkől 6 — nem megrendelőinkől 8 krét igtattatik be.

1872. május 12-én.

19. szám.

III. félévi folyam.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményekérti díjak a „kiadó-hivatal”

Klökner Péter könyvkereskedésében vétetnek fel.

Nyitlárbeni közlemények után három hasábos petítorért 10 kr. fizetendő.

✉ Kéziratok nem küldetnek vissza. ✉

A gázvilágítás ügyéhez!

A gázvilágítás létesítése iránt nemcsak szerződésünk létezésén, hanem eddigelé már a létesítésre vezetendő munkálatok, gáztelep építése is megkezdett, nem lesz talán érdektelen, ha a gázvilágítást magánhelyiségekbe behozni akarókat némely oly körülményekre figyelmeztetem, melyekből, ha eleve tekintetbe nem vétetnek, kellemetlen surlódás és perlekedés eredhet.

„Clara pacta, boni amici!” Ezen régi aranymondattal igazságát sokan tapasztalhatták, kiknek hiányos szerződések keserű percekert okoztak. A gázvezető csöveknek magánhelyiségekbe bevezetése oly ügy, melyről tapasztalása nálunk csak kevés egyénnek van; és így természetes, ha ezzel jár, sőt később ebből felmerülő egy és más körülmény és eshetőség az érdeklettek figyelmét elkerüli.

Midőn valaki saját tulajdonát képező helyiségbe saját használatára vezeteti be a gázvezető csöveket, ezen esetben csupán saját zsebjével számol az érdekeltek. De nem ily egyszerű a viszony, midőn nemcsak a háztulajdonos, hanem a bérlő is érdekelve van.

A bérlő rendszerint köteles a bérlét tárgyát azon állapotban visszaadni, melyben azt átvette. Ha azonban ezen szabályt egész szigorúan érvényesítik a tulajdonosok, ez némely esetben a bérlő jelentékeny károsodásával jár; sokszor a bérlő hasznos maradandó beruházást tesz, és nem tud megbarátkozni azon gondolattal, hogy a háztulajdonos neki ezért ne fizessen. A dolog vége azután rendesen per és harag.

A gázvilágítás bevezetése a háztulajdonosra nézve nagyon közönyös ügy lehet; míg a bérlő ennek létesítését nagyon óhajtja, mert tagadhatlanul igen célszerű. Ezen ügyben tehát a tulajdonos és bérlő érdekei nem ugyanazok; és könnyen történhetik, hogy a tulajdonos nem hajlandó a bérlő érdekének előmozdítására áldozatot hozni. Másrészt méltánytalannak tetszik, hogy a bérlő oly beruházás rövid ideig tartó használatának egész költségét viselje, melyet utána más élvez — költségek nélkül. Például valamely bérlő bevezeteti a gázvilágítást lakásába vagy üzlethelyiségébe; egy-két év múlva kénytelen kiköltözni, és sem a tulajdonos, sem bérlésbeni utódja nem akarja megfizetni a gáz bevezetésének költségeit. Semmi esetre sem lehet

méltányosnak mondani, hogy ily rövid ideig tartott használatért az aránylagosan igen nagy költségeket viselje; de bérlésbeni utódjától szinte nem kívánhatná, hogy ez oly beruházásért, melyet talán élvezni sem akar, neki valamit megtérítsen. Ily körülmények között sokan visszariaszthatnának a gázvilágítás magánhelyiségekbe bevezetésétől.

Kivánatos volna valamely módozatnak megállapítása, mely a különféle érdekeknek legalább megközelítőleg kiegyenlítésére szabályul szolgálhat.

Nézetem szerint azon esetre, ha valamely bérlő a bérlét helyiséget bizonyos megállapítandó idő, — pl. 10—15 év — letelte előtt elhagyja, kötelezendő lenne a tulajdonos a gázbevezetés költségei aránylagos részének megtérítésére; azonban ezen időn túl köteles lenne a bérlő az egész bevezetési készüléket minden térítés nélkül a tulajdonosnak átengedni. A bevezetési készülékekhez a lámpák természetesen nem tartoznak, s ezekről megvevőjük mint ingó dolgokról tetszése szerint rendelkezik.

Ily módozatot méltányosnak tartok azért is, mivel a tulajdonost senki sem korlátozhatná a gázbevezetési készülékek fejében tehető bérlét felemelésben.

Itt egyszersmind helyén lesz annak megemlítése, hogy az ügy és a vállalkozó társulat érdekében van, mikép a gázcső bevezetésnek a fűcsövek lerakása idejében, ugy később ennek megtörténte utáni eszköz-léséért kívánatos költségcsökkentést a közönséggel előlegesen közölje. Ha a csőbevezetési költségek és a világítási díjak tudva lesznek, mindenki megteheti számítását és biztos alapon határozhatja el magát a gáz bevezetésére. Míg nem tud számítás tenni mindenki, mily arányban van a gázvilágítás költsége egyéb világítások költségeihez, sokan e bizonytalanság miatt tartózkodni fognak ezen intézmény igénybe vételétől; noha talán kapva-kaptak volna utána, ha biztos adatok alapján tehetik számításukat.

Szerződés szerint november 1-jén már gázlángok pótolandják pislogó petroleum lámpáinkat. E nyár folyamán tehát a csőlerakási munkák is befejezettek fognak. Minthogy pedig a mellékesövek bevezetése mindenesetre kevesebb költséggel jár, ha a fűcsövek lerakásával egy időben történik. Kivánatos, hogy a magán-helyiségekbe bevezetés körül felmerülő kéré-

ések és ezek következményeiül keletkező érdekellentétek szabályoztassanak és kiegyenlítsenek; — kívánatos, hogy mindenki meggyőződjék ezen intézmény előnyeiről és olcsóságáról. K. E. L.

Ismertetés.

Fehérmegyei törvényszéke előtt tárgyalt boszorkánysági perek.

Közli Rosty Zsigmond.

(Folytatás.)

1742-ik évi november 6-án felvétellett Róth Sándor alispán felperessége alatt Wellingrand tiszti ügyésznek Ménszáz Anna czecei lakos Tóth Mihály hitvese elleni boszorkánysági pere; — a vádlevélben előadatik, hogy az alperes megvetvén minden törvényeket, az ördöggel, az isteni felség és keresztény hit ellenségével szövetséget vetvén, és ez által Istennek ellentmondván ördögi munkálkodását reája ruhazza és az által kiváltkén a proxime elmult 1741-ik esztendőben köles aratáskor egynehány embereknek egészségüket és ép testeket megrontotta, amint annak gonosz cselekedetei az előre járó fenyegetéséből és előre fenyegetett állapotoknak betöltéséből kitetszik világosan. Hivatkozás ugyanazon törvényszékre történt, mint az előbbiekben, s így az elíteltetését kérte, egyszersmind hogy előbb egyeb gonosz tettei és complex társainak kinyilatkoztatására törvényes torturának subiciáltassék. — Megjegyzendő, hogy e perhez nincsen egyéb, mint ezen vádlevél és tanuk vallásai csatolva.

Az alperest Fejérvári Pál tiszti ügyész védte, de mielőtt a feleséleket előadom, szükségesnek tartom a tanuk vallásait közleni.

Első tanu Gukisz Zsuzsanna 45 éves, czecei lakosnő vallása: Tóth Mihályné szapuló sajtárt kérvén kölesön a tanutól, minthogy abrancestalan lévén oda nem adhatta, arra megfenyegette Tóth Mihályné a patenst, mondván neki: nem adta oda a sajtárt, de megbánod, osztán harmadnapra s. v. lábára megromolván, az minthogy most is sánta, hitelesítés alkalmával hozzáadta, hogy midőn megsántult hozzája ment Tóth Mihálynéhoz, hogy könnyebbitené a lábát,

Csak egy kendőt kérek előbb, hogy letörölhessem magam, s hogy kik vagyunk s mit akarunk, kérdenék ott azt a sarokba szorult urat, az majd bővebb felvilágosítással szolgál.

Károly ez alatt zsebéből nagy nehezen kivonszoló meghívó levelét, mit a fiatal némbér meglátva, pirulva sugá a vénasszonynak, hogy mi őt jöttünk látogatni.

A nagynéni, — (a fiatalabb így szólítja az öreg) dörmögve hozott egy mosogató rongyot, s először is rajtam kezdé el az operatiót: elkenyven még jobban a folyadékot, s annyira mennyire a kendő tisztább végével arcom és szemeim tudtam némileg rendbehozni.

A fiatalabb Károlyhoz sietett, s miután a félarczára tapadt tejfellel a másik félén levő kormot is ledörzsölte, kiemelni akará a tepszik halmaza alul, de nem bírván vele, a tepszikkel küzdő nimfa segítségére sietünk a nagynénnel, s miután hármunknak sikerült szerencsétlen barátomat kinos fogságából szabad lábra helyezni, a sokféle zavar és mentegetések között végre is a szobába hívtak bennünket.

A konyhából négy lépcső vezetett az egyszerti kis bolthajtásos szobába, melynek kopott és felrepedezett padlóján keskeny világos zöld posztó-féle szőnyeg terült el, — ott sötétülvén el csupán, — hova mi léptünk, csizmánk talpára ragadt tepsziszir és korom maradékát elfeledtük zavarunkban a konyhában letörölni, a miért a vén nagynéni még mérgesebb pillantások között futott hamar a falhoz támaszkodó két ős idők nyomait magán viselő karos székért, — de mielőtt azokat kivonszolta volna — megértvén udvarias

TÁRGZA.

Egy rendez-vous.

Egy barátja naplójából

— közli Füredy. —

(Vége.)

Az újabb meglepetés okozta zavaromból Károly keserves sóhaja még kínosabb helyzetbe hozott, nem tudtam elgondolni, hogy hová eshetett, s már a sötétben keresésére akartam indulni, midőn egyszerre mögöttünk megnyílt egy ajtó, mire a konyhát azonnal kellő világosság árasztá el.

A világosság végre is kiszabadított kínos helyzetemből, s most láttam csak, hogy tulajdonkép hova is jutottunk.

Előttem egy félig kinyitott konyha almárium fele volt, a melynek összedüledezt állványai közé egy feldöntött ecetes üveg szorulván, belőle a kitalálhatlan színű tartalma folydogált, míg a szekrény oldalán és ajtaján sűrű fehér nedv ereszkedett lassan lefelé, s egy előttem heverő eltörött köcsög maradéka gyantátat, hogy ez a fehér folyadék tejfel lehetett.

Szerencsétlenségünk okát tehát csak most láttam tisztán.

A sötét konyhában ajtót keresve, az én Károlyom e konyha szekrény ajtajára talált, a mit szoba-ajtó

gyanánt fel is nyitott, a második ajtó, az már a szekrényben levő ecetes üveg lehetett, a mit az én barátom vagy kopogtatásával, vagy kotorászásával feldöntött, de hogy az ecet fölé helyezett tejfeles köcsög hogyan kivánkozhatott le helyéről a mi nyakunk közé, e titok megoldását azokra bízom, kik az ily konyhaszekrény rozszant állványainak minden legesekeleyebb részét oly ügyesen fel tudják használni, hogy egyik tárgy megérintésével minden ott levő fazékféle egymással szoros összeköttetésénél fogva azonnal összeomlik.

Végig néztem új áttillámon, melynek zsinorjai közt az ecet és tejfel versenyt futva egymással, igyekeztek a legkisebb pozitíot is elfoglalni, s eddig csak azt hittem, hogy az izzadság foly rólam, de a világosság azon szomorú tapasztalatra juttatott, hogy arcom is tejfellel izzadt, s csakis az vigasztalt, hogy az én Károlyom még furcsábban járt nálammal.

A tejfelből neki ugyan kevesebb jutott, mert csak fél arca volt tele — de annál kormosabb volt a másik, s fejét inkább nézhette volna bárki is a fogatkozásnak induló félholdnak, — mint emberi főnek.

Ott ült nyösszörögve az almárium mellett csak derékgig volt látható, lábai zsiros tepszik s rozsvasabroncsok halmaza közt tüntek el.

De hagyjuk el e szurtos konyha további leírását s nézzük inkább a felnyitott ajtóból ijedten kirohanó vénasszonyt, — ki meglátva bennünket, — rémülten futott vissza segítségért kiabálva, s midőn már utána indulni akartam, — egy másik fiatalabb némberral az ajtóhoz szaladt ismét, — s kétségbeesve kiáltja: Kik önök! mit keresnek itt!

amint is azt megtapogatóván, jobban lett, azután megint megnehezédvén, újra ment hozzája, de akkor rutul megszédta, mondván: tapogassák pokolbeli ördögök.

Második tanu Kovács Rózália 42 éves, hitletétel után vallotta: „Nagy Péternétől a fatens szállást kérvén magának, oda menvén Tóth Mihályné Nagy Péternéhez, mondván neki, ne adjon kend annak szállást, inkább nekem adjon, mert mihelyt Tóth Rózsi megjön, meg fog betegedni és semmi hasznát sem veszi neki, de nekem vehetnéd hasznomat; — és a leánykájától kérdezővén Tóth Mihályné Katus meggyógyult-e az anyád? melyre felelt leánykája, hogy nem gyógyult, azon szókra mondotta Tóth Mihályné, hogy bizony soha sem gyógyul meg, jobb volna koporsót készíteni neki, mely napon Tóth Kesziről meggyűn éjszakának idején rajta esett a vesztés, se kezével, se lábával nem bírt“. — Hitelesítéskor az adta hozzá: hogy Tóth Mihályné a vesztés után a tanuhoz ment, és mondotta: Rusinka, Rusinka rosszul vagy te, ha neked pártfogód volna, te engem bezzeg megejtenél.

Harmadik tanu Németh Erzsébet, Németh Péter hitvese, 30 éves, letett hite után vallotta: „bizonyosan tudja, hogy tavali esztendőben sokszor említett Tóth Mihályné tőköt kért tőle a tanutól, ugyan adott neki, de magában megszédta Tóth Mihálynét, arra ülő helyében a szemire megromlott, a fatens tanu azután az anyja hirt bocsjított, hogy Dunán tul valamely orvos olyan volna, aki megtudná mondani, mitől esett légyen szemem az a vesztés, arra Tóth Mihályné oda ment a fatenshez, mondván: a szemed fájása ugyan elmulik, de a hályog rajta marad, kire meg is szűnt a fájás, mihelyest a fatenstől elment Tóth Mihályné. — Hitelesítéskor nem csak az ő, de Kovács Rózália vállását is megerősítette mindenben és hozzá adta: „hogy mondván Tóth Mihálynénak, ha megbetegszik is Kovács Mihályné, megint meggyógyulhat, azaz felelt Tóth Mihályné, hogy bizony soha sem gyógyul. Amint mihelyest Tóth Kesziről megjött, azon éjjel rajta esett a Kovácsnén.“

Negyedik tanu Horváth Mihály, czecei jobbágy 54 éves vallotta, hogy sem ő, sem felesége nem adván szapulót, Tóth Mihályné ezeket mondotta „gutta üsse meg a faluját is, nem találok egy szapulót is benne, ugy mánap a fatens leánykáján a veszedelem esett, az mint is a leánya mondja (mikoron másodsor káposzta földet kért volna a fatens feleségétől Tóth Mihályné és nem adott neki) akkor látta a leánya, minekutánna megcsipdeste volna a konyhában fölsínálva volt szekérrud tengelyestül, azon látta a leánya ülni és leszállott, mindjárt megcsipdeste vékonyát, czomját, azután a gerendára felülvén Tóth Mihályné és a leánykára vicsorgatván magát, azután a kéményen kiment. Az apját akkoron kérte a leányzó, hogy vágja agyon a fejszével, ime a gerenda alatt ül, melyre mondotta az apja, semmit sem lát, ezt maga a fatens beszéltette, aztán nemsokára a leánya a ház alatt ülvén a fatens megvonta magát, Tóth Mihályné hozzája menvén szoknyáskáját fölemelte, mondván a leánykának, te neked ebben kell meghalnod, soha sem gyógyulsz meg, azután behíván fatens szobájába borral kínálta és példázott előtte, ha valamit segítene a leányán, de semmit sem szoltól Tóth Mihályné a fatensnek“. Ezen tanuról a vallás hátrítatán megjegyeztetik, hogy mindenkor helybenhagyott, valamint a törvényszék elé hozott 12 éves leánya, kinek megrontott, s aszó lába szintén megszemléltetett, — cuius per desautus et arecens pariter conspectus est. Ezen tanuvallomásokat két megyei esküdt Pápay János és Gulik József vezették ki. E hiábavalóságok tették e sajnos per alapját, különösen pedig e 12 éves leánya vallomása!

(Folytatása következik).

szándékát — belevetettük magunkat a fauteillnek csufolt bárka-röpülő rongyai közé.

A nagynéni a konyhába sietett, hol dörmögések közt felfedezvén az okozott károkat, kezdte kissé rendbe hozni az almáriomot, — míg a velünk maradt fiatalabb nember egyre vigasztalt bennünket is, néjét is, hogy nem kár a tejfelert — mert ugy is ajándékba kapták, hanem sem én tönkrejutott atillám, sem Károly megsántult lábait — nem igen kaptuk ajándékba, s így vigasztalás helyett mindenikünk nézte, hogy valahogy e szerencsétlen helyről menekülhessünk, — s meg is kezdém azonnal mentegetés és boc-ánatkéréssem tévedésünkért, s már inték Károlynak, hogy induljunk, — midőn a velünk maradt kisasszony kezdé megértetni, hogy a levelet ő írta, s nincs semmi tévedés.

Ezt a levelet — mutatá ijedten Károly levelet?

Igen ezt, felelé a nő, — s igen szép volt öntől, hogy eljött.

Az én barátom most még jobban megijedt, mint előbb, mikor az almáriomba lépett — ez új szöke angyal, mely szökének — kissé hirtelen szöke azaz nagyon is vörös volt, — s évcit is ugy hamarjában 30-35-re becsültem, s a mi bájait illeti — erre gondolni se merek, — elég ha bevallom, — hogy minden a szép nem iránti illúzióink, látásakor egyszerre oda-veszett.

Ön nem G. Károly kezdé a fogatlan szöke angyal?

De igen az vagyok feléle barátom.

Már rég akartam megismerkedni Önnel, — a színházban gyakran láttam, s így megbocsájta vakmerőségem, hogy e lépésre magam elhatároztam.

V á r o s i .

A folytatólagos városi közgyűlések pár napját a költségvetési előirányzat vette igénybe, mely már a pénzügyi szakosztály által megvizsgáltatván, annak megjegyzései avagy leszállítása szerént fogadtattak el a közgyűlés által. Az előirányzat szerint a város bevétele: 146,516 frt. Kiadás: 193,590 frt. Így fedezet len marad: 47,000 forint, mely házi adó után pótoltatik.

A május 8 ki városi közgyűlésen a napirendbe felvett sorozat szerént tárgyalattott: F. A. sz. birtokos folyamodása, a szőlőjéhez csatolt városi birtok megvásárlása vagy annak hasznbérbe vétele végett. Itt rövid eszmecsere fejlett ki, melyből kitűnt, hogy a folyamodó a hatóság figyelmeztetése dacára eszközölte a foglalást, a miért a nehezítés eljárása felett kimondatott, s az elfoglalt birtok összesen 14 öl, évi 1 frt fizetésért bérbe adatott.

Mivel pedig tapasztaltott, hogy a városi birtokból a szőlőtulajdonosok közül többen is foglaltak el tért, azok elintézése a gazdasági szakosztályhoz tételt át.

Fodor József asztalos mester kérvényének, melyben a levéltári szekrények árlejtés után kivett 230 frt elkészítési díjra vesztése miatt kárpótlást kér, a közgyűlés által hely nem adatik. A felső-városi takarodó utra nézve pedig a szépítészeti szakosztály egy terv és költségvetés kidolgozására utasítatik.

Az országos iparegyesület felhívása, melyben az ipar és kereskedelem felvirágzásának érdekében felkéri a városi hatóságot, hogy sziveskedjék alapító tagjainak sorába lépni, tudomásul vétetett.

A helybeli ménese igazgatóságának megkeresésére, melyben a major melletti térnek bizonyos bérösszegért átengedését kéri, oly kikötéssel adatik hely, hogy ugyanazon bérösszeget fizesse, melyet a város ez ideig érte élvezett, s egyuttal a félelvi felmondás jogát a város fentartja magának. Itt azon szomorú tapasztalat merült föl, hogy az első magyar királyi ménese igazgatósága német levélben kereste meg a városi hatóságot, mely helytelenség ellen jogosultan szolt fel Ambrózi Ferencz bizottmányi tag, minek következtében határozatba ment, hogy a magyar királyi keres. miniszterium kerestessék meg a város által, hogy ezen szomorú tapasztalatot, utasítása által a jövőre nézve gátolja meg.

A városi mérnök jelentése a sörházi malom padlójának helyreállítása tárgyában, az ugy is rövid idő múlva bekövetkezendő átalakítások miatt, elintézetlen maradt.

Dutki János a helyb. zirczi templom világtalan orgonistájának, fizetése felemelése érdekében tett folyamodványja, K bizottsági tag azon fölszólalása miatt, hogy alig egy év előtt emelődött föl a kérvényezőnek díja, eldöntetlen maradt.

Dr. Varga Zsigmond felülfolyamodása, a tanácsnak reá nézve azon sérelmes határozata ellen, melyben a házán levő, szük utcára szolgáló magtár ajtó berakataát közlekedési akadály szempontjából berakatta, viszjelentés mellett kiadatik egy bizottságnak.

Töltényi Antal abbéli kérvénye, hogy a városi közbánya leszakadása miatt, a szőlőjéből hiányzó térért a város kárpótolja, nem adatván hely, fenntartván a közgyűlés a tanácsnak erre nézve már két ízben hozott okadatolt határozatát.

A helybeli kereskedelmi csarnok azon kérvénye, hogy a város a piacon, különösen a gabnaneműek adas-vevésénél a font-számrai vételt hozza be, azon ok miatt, miként a hatóság senkit nem kényszeríthet áru-üzletének mikénti eladására — egyszerűen tudomásul vétetett.

Az én barátom nem tudott egy szót sem válaszolni zavarában, s nekem csak az tűnt fel, hogy e nő ritkán felel kérdéseinkre s rendszeren mást beszél mint mi, s már már valami elmezavarodott félére is gondoltam, s félre téve minden barátságot, egész komolyan távozni akarva, kezdém magamat ajánlani.

Ön ne menjen szolt, a nő Károly kezét megragadva, ezt az urat nem ismerem, én csak önnel akarok pár bizalmas szót szólni?

Ugy én távozok, te pedig maradj ha tetszik barátom s már kalapomat vettem, midőn az én Károlyom ijedten kapaszkodott belém, mentegeti magát, hogy sok dolga van s neki is menni kell, én azonban megúván a mulatságot, jöttem ki, ott hagyva barátomat szöke angyalának karjai közt, de alig voltam az ajtón kívül, már Károly is mellettem volt, de ő mellette is ott állt szöke angyala, gyanus kancsal pillantásokat vetve desperált barátomra.

De hogy kívánhatja ön ezt, mindjárt első látogatásunkkor — szolt a nő még egyszer megragadva Károly kezét.

Kérem nem kívántam én semmit, csak haza akarok menni, szolt az én ijedt barátom.

No ha épen akarja, hát azt is megteszem, s erre oly hatalmas csókot nyomott az én Károlyom fejfeles korommal bepécázolt arcára, hogy ő is, de még én is rohantunk az utcára, hol egy közelben ácsorgó fiakerbe menekülve lakásomra indultunk s ott újra átöltözve s magunkat kipihenve, kezdtük találgatni a

A Vörösmarty-körből.

A Vörösmarty-kör folyó hó 5-én tartott közgyűlésén az igazgatói évi jelentésnek és a pénztár állapotáról tett előterjesztésnek helyeslő tudomásul vétele után a kör tisztviselőinek 1872—3. évre megválasztása következő eredménnyel eszközöltetett:

Elnök: id. Szögyény László.

Igazgatók: Ligeti József, Zuber József.

Titkárok: Bóné Géza: Szögyény Géza.

Pénztárnok: Szekerák Vincze.

Foglalkozó tagok: Alaghy Dezső, Boross Mihály, Burghardt Leo, Cserna Vincze, Danitz Béla, Fanta Adolf, Fekete János, Fittler Béla, Farkas Gyula, Hahn Armin, Horváth Imre, Juraszek Ferencz, Kuti Márton, Kohut Sándor, Novák Kálmán, Pallér Kelemen, Pauer János, Pribék Antal, Rónay Jácint, Say Rudolf, Töltényi Antal, Varga Zsigmond, Wertheim Salamon, Zsömböry Ede.

Vörösmarty Mihály szobrának leleplezési évfordulóján folyó hó 6-án tartott ünnepélyre a közönség oly nagy számmal sereglett, hogy a kör nagy terme a vendégek nagy részét be nem fogadhatta.

Ezen ünnepélyt Szüts Miklós nyitotta meg a nőkről tartott értekezésél. A terembe már nem juthatván, csak annyit mondhatunk, hogy az egy óráig tartott előadást oly figyelemmel hallgatta a közönség, melyet csak az érdekltség gerjeszthet. Az előadást követett tetszésnyilvánításból pedig meggyőződhetünk, hogy az előadó által mondottak osztatlan viszhangra taáltak értekezése hősnőinél, mint ezek rabjainál, és sejtjük, hogy az erősebb rész nem csupán gyengédsége kitüntetésére tapsolt és éljenzett.

Zsömböry Ede lelkesedéstől áthatott szavallatának élvezetében szerencsések valánk már a szomszéd szoba ajtaján keresztül osztolni a közönséggel, oly osztozás volt ez, mely minden érdekeltnél nem csak megelégedésére, hanem örömeire is szolgált.

A már előre haladott idő további folyamát Farkas Gyula tanár vette igénybe, beszélgetvén a szem alkotásáról és egyes részeiről és mutatván többféle fénytűneményeket, melyek által szerzett kellemes meglepetésekért dicsérelőleg beszél róla a közönség. Csak azon sajnálkozunk, hogy az idő annyira gyorsan mult el, hogy előadását kénytelen volt a célzottnál szűkebb keretbe szorítani.

Az ünnepély után régi szokás szerint „magnum áldomás fecerunt“, melynek első cseppei ünnepélyes komolysággal gördültek a néma honfikelekbe. Ugy látszik, hogy a cseppek igen hatnak a kedélyre, mert utóbb oly kedélyesség lepte el a társaságot, hogy nemcsak nótát, hanem tust sem engedett huzatni. A szónoklatok árján usztunk és csak nagy nehezen irányoztuk bárkánkat az éji- vagy tán reggeli nyugalom harasztja felé. Lessük a galambot, mely hasonló ünnepély híret hozza!

Levelezés.

Székesfejérvár, május 7-én 1872.

T. szerkesztőség! Alulirt a helybeli tanító-egylet nevében a t. szerkesztőséget tiszteletteljes felkérésem, miszerint kegyeskednék az itt alant, az egylet részéről elősorolt közönségi iratokba a „Székesfejérvár“ becses lapja legközelebbi számába felvenni.

Főméltósága és fötisztelendő *Simor János* herczeg, magyarországi primás és érsek ur a kath. néptanítók székesfejérvári egylete öngyógyító alapját 200 frttal kegyesen megajándékozta. Azon gazdag ajándék, melylyel az egylet meglepni kegyeskedett, az egylet tagjait a legforróbb hállára gyújtá, szívökben ezen kegyességnek emléke örökké fog élni, s f. é. május 2-án

rejtélyes gonosz tréfa okozóját, s még az nap este a sétatérre indulva, először is az én Károlyom valódi szöke angyalával találkoztunk, — ki — szokása ellenére gúnyosan mosolygott az én piruló barátom szeméi közé. Ő s rajtunk kacagó nevelőnője azonnal kitalálta e gonosz tréfa nagy mesterét.

* * *

Másnap egy kis estélyen voltunk az én barátommal, hol ismerőseink mosolyogva kérdezők: hogy mulattak a tegnapi rendez-vouson?

De hogy tudják ezt önök?

Megmondom én, — szolt egy éltesebb nő — ön, barátomhoz szólva, már hetek óta gábnakereskedő leányát az utcán és sétatéren üldözi, s neki ismeretlenül leveleket írogat, e nő nevelőnője a mi rendez-vous-unk hős-nőjét egy özvegy fésűsné sükt s kissé elmezavarodott lugát ismerve, azt felkereste, s a párta unt szűzzel elhitette, hogy ön bele szerelmes, — s a kérdéses levelet is ő fogalmazta, — de hogy ön is áldozatul essék — szolt hozzám — s hogy ily komikus kimenetele legyen az ártatlan tréfának, arra nem számítottunk, de különben azt hiszem, ez elég lezke volt, s békét vagy mások a sétatér szépeinek.

Megköszöntük a jó tanácsot, — mely Károlynak annyira használt, — hogy valódi szöke angyalának gúnyos mosolyát a hol csak lehetett kerülni iparkodott.